

Fraktionen mener derfor, at de Arbejdere, som tilfældigvis faar Ansættelse ved det Faatal af Virksomheder, hvor Udbyttedeling bliver aktuel, vil komme i en helt ufortjent Særstilling i Forhold til den store Mængde Arbejdere, som ingen Udbytteandel vil faa. Disse Forhold vil efter Fraktionens Mening sikkert medføre social Uro og en ikke ubegrundet Misundelse.

For øvrigt fremhæver Fraktionen, at Retfærdighedsprincippet med Hensyn til Samfundsindtægtens Fordeling i ikke ringe Grad imødekommes derved, at der gennem Beskatningen — særlig den progressive — faktisk foregaar en Udbyttedeling.

Da den foreslaaede tvungne Udbyttedeling ikke vil faa Indflydelse paa det store Flertal af Arbejdernes Indtægter, og da desuden Udbytteandelen i Reglen vil være for ubetydelig til at kunne anspore Arbejderen til intents Arbejde, antager Fraktionen, at Reformen heller ikke vil lede til en forøget Produktion. Antagelsen heraf beror paa Forudsætningen om, at Udbyttedeling vil lede til større Tilfredshed hos Arbejderne og Bedring af deres Indtægter. Men dette vil efter Fraktionens Mening ikke holde Stik paa Grund af Reformens begrænsede Rækkevidde. For alle Arbejdere ved Bedrifter, som ikke uddeleger Udbytte, vil Udbyttedelingen som social Reform betragtet blive betydningsløs, efter som det er en økonomisk Umulighed, at Lønnen i de Virksomheder, som ikke har noget Udbytte at uddele, vil stige. Fraktionen hævder som en naturlig Konsekvens heraf, at tvungen Udbyttedeling ikke vil kunne lede til en almindelig Lønforbedring for Arbejderne og følgelig heller ikke til forøget Arbejdsevne og forøget Produktion.

Fraktionen antager tværtimod, at tvungen Udbyttedeling efter de foreliggende Forslag vil virke nedsættende paa Arbejdsintensiteten og Produktionen. Ikke blot derved, at Forudsætningerne for de fremsatte Forslag ikke vil holde Stik, men ogsaa fordi det foreslaaede System er saa stivbenet og bureaukratisk, at det i sig selv vil indeholde Kilden til en Række Tvistigheder, saavel ved Udbyttedelingsplanernes Istandbringelse som ved Fremlæggelsen af hvert enkelt Aars Regnskab.

Hertil kommer en Række andre Hensyn som f. Eks., at Kapitalsdannelsen vil hemmes, og at den fremmede Kapital vil sky Landets Industri, medens den indenlandske vil udvandre. Endvidere, at Skiften i Arbejdsstaben vil forøges, (idet de Virksomheder, der giver størst Udbytte, vil trække de bedste Arbejdere til sig), de skadelige Følger af Kontrollen, forøgede Udgifter til Virksomhedens Regnskabsvæsen o. s. v.

Fra et samfundsmæssigt Synspunkt gør Fraktionen opmærksom paa, at Reformen vil medføre, at det Skattegrundlag, som nu er det mest udnyttede, i væsentlig Grad vil ødelægges, og at det offentlige vil blive henvist til at søge nye Indtægtskilder og nye Beskatningsformer. Samtidig vil den foreslaaede Lov uvægerlig medføre forøgede Statsudgifter, bl. a. til den Mængde nye Stillinger, som ifølge Loven maa forudsættes oprettet, og som vil blive besat af Folk, hvis Arbejde bliver unddraget den produktive Virksomhed.

Alle Hensyn taget i Betragtning, finder derfor Fraktionen bestemt at maatte fraraade den foreslaaede Lov. Fraktionen er af den Formening, at en videre Udvikling af de nu praktiserede Lønformer — og da særlig Akkord- og Præmiesystemet — vil være det bedste Middel til atter at faa Produktionen op, samtidig med at Arbejderne derved vil sikres en Form for Godtgørelse, som indeholder retfærdig Belønning for deres individuelle Arbejdspræstationer.

Under de nu bestaaende Forhold har Arbejderne gennem deres Organisationer øvet stor Indflydelse paa Fastsættelsen af deres egne Arbejdsvilkaar, og disse er gennem Tiderne stadig bleven bedre. At Udviklingen i det store og hele vil fortsætte i samme Retning, ser Fraktionen ingen Grund til at betvivle, selv om Arbejderne i Nedgangstider i Lighed med de øvrige Samfundsklasser maa finde sig i at slaa af paa deres Krav.

Hvad der for Tiden trænges til i Landet, er efter Fraktionens Formening maalt Udvalgenes Betænkninger m. m.